

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ UNA BATALLADA CADA SENMANA.

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ACTUALITATS.

—Y quan nos farém tirar trona avall?
—Quan s'acabi alló.....

PRIMAVERA.

REVISTA CLIMATÈRICA Y DE COSTUMS.

Ja fá un mes qu'es nada; los poetas l'hi pintan los ulls de blau, las galdas de nèu y rosa y 'ls llávis del color de la flor de la magrana: l'hi coronan lo front de poncellas mitj badadas, y la persnifican ab una noya de quinz' anys, de aquellas que fan dir al véurelas: «¡Ay Jesús quin matonet de monja!...»

Aixó es la primavera, que viu cad' any tres mesos, que cad' any se mor' y cad' any renaix.

Es la filla del ivern gelat y surt al mon quan aquest se 'n vá á la sepultura.

Ab lo tébi alé de sos llábis fon la néu de las montanyas: los rius revenen y lo sol que á pesar de ser tan vell, t'è molt humor y molta ardencia, cada dia s lleva mes d' hora y se 'n vá al llit mes trrt, p'el gust de véurela.

Las sanchs rebrotan en las venas del home, y com que la primavera, com á nena, es capritxosa, tant aviat té la finestra del seu quarto oberta com tancada y aixís tant aviat la xafugor nos fá suar lo *quilo*, com una airada 'ns produheix una forta pulmonía.

¡Cantéula poetas!... pero sobre-tot ¡cantéula metjes, capellans y enterra-morts!

* *

Fá já alguns anys. Jo era jove, y estava enamorat.

Un altre que era jove també, pero *guasson* com jo 'u soch are, perque 'ls desenganys posan al home de molt bon humor, un dia vá dir al café no sé qué de la mèva enamorada.

Com qu' eram á la primavera, lassanchs van pujarme al cap, y ab las galdas encesas y traient espurnas p'els ulls y foch p'els caixals, vaig donarli una tremenda plantofada.

Dos dias després en companyia de dos padrins per banda, nos trobavam al darrera de Pedralbes. Com compendrán no 's tractava de casament, ni de bateig, sino de desafío.

—Mira vá dirme un dels mèus padrins, aficionat com jo á fer versos y á contemplar á tot' hora l' esplendídes de la mare naturalesa: —Mira, vá dirme, com las plantas treuhen *fors*.

Prou estava mes tranquil que jo; pero 'l mèu adversari que 'u estava mes qu'eli, digué: —Deixéu que las plantas treguin las *fors* y tregém nosaltres los *florets*.

Y jala! Un... dos... tres!... fém la créu ab l' espasí y en menos de un minut vá atravessarme la má mateixa que l' hi havia dat la plantofada.

¡Y qui ho havia de dir! Los pares de la minyona, al saber que festejavam, varen dirme que no volian cap gendre que *tingués las mans foradadas*. Y la mèva estimada, noya que 's trobava en la primavera de sa existencia, seguint los angelicals concells dels mèus sogres, mes vá estimarse diners que ilusions, y vá casarse ab l' heréu de un banquer, que vá pagarli molt bè la sèva má, fentli lo dia de la boda un escreix de 50.000 duros.

¡Oh! joventut inexperta! no't deixis dur may p'els bulls de sanch de la primavera....

* *

¡S' han parat algunas vegadas ab la ley dels contrastes?...

Figúrinse un criminal qu' está en capella: á las déu del dematí t'è de morir: son las nou, n' hi falta un' hora: los minuts corran, y tota la forsa de la vida no l' hi serveix mes que per sufrir de un modo horrible.

Supósinse que p'el mateix carrer de la presó passan dugas pescateras al crit acostumat de «¡per la grayella noyas! viva que belluga!»

¡Han considerat quin efecte aquest crit t'è de produhir en lo reo? ¡Ah! la societat viu, alenta, s' ocupa de sos quefers: aquell dia dinará lo mateix que 'ls altres!... y ell á l' hora de dinar, ja fará estona que haurá mort, la sanch estará gelada en sas venas.... tant viu com es en aquell moment, no será dintre un instant mes que un cadáver.

¡Ay! aquest crit de las pescateras, que en las taulas de un teatro faria riure, en la vida real es aterrador!

* *

Traspórtinse are á las montanyas de Catalunya, al Maestrazgo ó á las Provincias del Nort.

Figúrinse las planas de frescor, las planas cubiertas de verdura: un cel blau, un sol pur, un airet fresch y embalsamat: la naturalesa en fi, renaixent, sortint á la vida, palpitant de amorosa joventut y de delicia... y aquesta perspectiva servint de fondo al quadro de la guerra civil mes desastrosa!...

¡Contrast terrible!

Lo sol banyant un poble mitj arruinat... la sanch tacant á clapas las rocas de la montanya y la vegetació indicant en lo lloch en que 's presenta mes ufana, que cubreix la fossa ahont hi foren enterradas mes víctimas de la guerra.

Traspórtinse desde allí al interior de mil familias espanyolas, y veurán grèus y tristos, mares desoladas, y hermosas noyas regant ab sas llágrimas la florida clavellina de sa finestra. Ja may mes la má amorosa del jove enamorat, rebrá de la trémola má de la donzella un clavellet de aquells!... May més!... May més!...

¡Vels'hi aquí un dels costats tristos de aquesta primavera!

En Espanya no vá coronada de *fullas* de rosa, sino de *fullas* de punyal!

¡Ambició malehida de uns homes! ¡Cobardía de altres! ¡Egoisme de tots!... Aquestas son las flors venenosas de la planta que han plantat uns, y que altres han deixat creixe ab inexplicable displicencia!..

¡Gosém de sos perfums!

P. K.

A Estella hi ha hagut un nou fusellament de presoners.

L' ira 'ns puja al cap y la vergonya en que estém sumits, no 'ns deixa fer cap comentari.

En Caso, conseller que havia sigut del Terso, assegura en un remittit que 'l catolicisme en las altas regions del carlisme, se reduheix á oír missa al só de una música que executa lo *can-can*.

¡Vaya que son los espanyols uns sers molt empedernits, no conmoventse davant de una devoció... tant bufa!

Lo Sr. Brusi ja t'è 'l títol: ja es marqués!

Pero joh fatalitat!

Lo dimars al donarne compte 'l *Diari* escribia lo següent:

«El *Diario de Barcelona* agradece profundamente la distincion con que S. M. acaba de honrar el nombre de una persona *para todos sus redactores* (¿¿redactors de la persona??) tan querida y respetada.»

¡No veuhen senyors, no veuhen, com las emociones están sovint renyidas ab la gramática?

Lo Sr. Reynals y Rabassa, redactor del *Brusi* ha sigut nombrat Rector de la Universitat.

Los suscritors están d' alló mes contents, creguts de que are qu' es Rector, ja no farà mes articles al *Diari*.

Ha sigut nombrat rector de la universitat de Madrid lo Sr. Lafuente, redactor constant de l' *Esperansa*, la *Regeneració*, lo *pensament espanyol* y altres periodichs que 'l govern vá tenir necessitat de suprimir per ¡*carlins*!

Ni aquesta noticia necessita comentaris, ni la *Campana de Gracia* necessita suspensions.

La Junta ó Diputació de Navarra s'acosta á la frontera.

¡Ja 'u veuhen! Cap als Pirinés! ¡Cap als paisos frescos!

¡Vaya una frescura!

¡Es que 'l toro esmola las banyas, que busquin la barrera de aquest modo?

Un comandant d' armas carlí ha escrit la següent ordre:

«Por mi REAL orden pasan los vecinos de este pueblo de Fabara á la ciudad de Alcañiz.»

Ab lo qual se demostra que tots los defensors del tanoca se consideran tant *reys* com ell mateix.

¡Vaya quin modo de donar á la pobra Espanya tassa y mitja de caldol!

Las *Circunstancias* periódich de Reus ha sigut suspés per vuyt dias.

Res... efecte de las *circunstancias*.

Com hi ha Deu, Patria y Rcy, ho sentim, tractantse de un periódich tant campetxano.

També la pobra *Independencia* ha tingut una recaiguda.

L' endemá passat de torná á apareixe ¡pata-plám! segona suspensió, y aquesta per quinze dias.

Ho lamentém; pero que 'ns perdoni la *Independencia*: un' altra vegada que no tinga 'l mal gust de copiar cosas dels periódichs de la situació, que de tals relliscadas, venen tals caygudas.

La deuda del Terso ascendeix, segons dihuen á 1,800 milions de rals.

Contant que té vintiset anys, resulta que per cada un dels minuts de la sèva vida, aquest minyó ha gastat 128 rals y pico, en las sèvas calaveradas.

Ja véuhen que un noy aixís promet.

Cada dia fan sabernos los periódichs de Madrid, que la *divisió* s'ha introduhit entre 'ls carlistas.

¡Per desgracia nostra y de l' Espanya, densá que corran carlins que reyna la *divisió* entr' ells.

Pero entenémnos: la *divisió* que nosaltres volém dir es la d' entrar en un poble, y repartirse després lo fruit del *ripium-rápium*.

¿No seria hora ja de que aquesta canalla comensessin á entrar als *quebrats*?

Las faccions de la provincia de Tarragona están en descomposició, desde las últimas pallissas.

Are un capitá de 'n Savalls, pagés de Vila-plana t'è encárrech de reorganisarias.

¡Pobre pagés!

¿Qué fará quan veji l' arbre tant podat, que ja ni l'hi quedan brancas?

UN BALL DE CRIADAS.

Escena semi-tenoria.

ELL.

No es veritat joh Leonor! que en esta sala alfombrada avuy que vas tant mudada ballarem ab molt primor?

¿No veus aquella que plena de llasos, rissos y flos que á cop de polvos de arrós sembla blanca y es morena?...

Y aquella altra que 's remena que quan passa fa furor, y que sembla ab lo remor que tota la sala es sèva?...

¿No es vritat, joh raspa mèva que 't dona alegria al cor?...

Y aquells compassos de orquesta que 'ls músichs fan tot sonant, y cent parellas suant y aixís disfrutant la festa, y fins á rompre's la testa

ballant los xòtis saltats
ab una gracia encisera....
¿No es vritat tendre cuynera,
que es millor que rentà 'ls plats?

Y aquells joves que al ball venen
tibadets com uns mosquits,
obsequiosos y aixerits,
que en buscarvos s'entretenen
que dels seus llavis desprenen
alguna dolça paraula
que us fa fè una rialleta....
¿No es vritat bella raspeta
qu'es millor que servi à taula?

Y aquell altre farolero
que sembla un sach de joguinas,
que per lluhir las botinas
no sab de quin modo ferho,
que ab posturas de bolero
te diu si tens compromís
per ballar la americana....
¿No es vritat raspa galana
qu'es millor que fregà 'l pis?

Y aquesta tant entonada
que no vol, per mes que'u siga
ni en bronca que se l'hi diga
qu' es una pobra criada,
à qui un mosquit que l'hi agrada
l'hi diu hermosa criolla
ab una gracia burlesca....
¿No es vritat que tanta gresca
es millor qu' escumà l' olla?

ELLA. Fes lo favor de callar
sino no podré auantarme
tant temps sense manejarme,
perque desitjo ballar.
Aquí hi vingut per ser muda
y per fer paria als talons,
que per xo son los salons
del carrer de la Canuda.
Y per donar fi à las penas
te dire de una vegada
qu' en sent aquí tot m' agrada
compassos, minyons y nenas.
Apa donchs! Viva 'l soroll!
ballem com du as pilotas,
mes que m' apretin las botas
y 'm fassi mal l' ull de poll.
Apa noy! que 'm desespera
passar l' estona ab rahons,
ó ballém uns rigodons
ó me 'n tornaré à l' aygüera.

PERICO MATALASSÉ.

Histórich:
Es sabut que 'ls carlins fan passar lo rosari
à las partidas.
¿Volen saber quina es la Santa María dels
carlins de Catalunya, quan se'ls deuen al-
guns socorros:
«Santa María, corréu, cuytéu, donéunos los
socorros que 'ns devéu, sino farém ferits y
morts, amen Jesús.»
Un carlí presentat ho contava un dia.

Lo Terso fa fusellar à aquells dels seus par-
tidaris que parlan de la pau.
A ningú, donchs, ab major justícia que à
ells, podrà posarse 'ls sobre 'l sepulcre:
Requiescant in PACE.

Aquellas beatas vellas que casi cada senma-
na van à plassa.
—Ja véu, ja véu: lo peix pèls núvols... ¡y
encare dirán los liberalots que en temps dels
frases aquests lo compravan tot!
—Sí talment sembla que Déu haja volgut
castigarnos!.. Miri's densà que no hi ha frases
y tant que déyam, no corra un *llús* per medi-
cina.

Los periódichs se queixan de que als passat-
jers que arriban de Tarragona se 'ls obligui à

desembarcar à la Barceloneta, à fi de regis-
trarse'ls los baguls.

¿Y donchs que voldrian?
Voldrian que se 'ls deixés desembarcar per
las escalas del Moll de la Pau?
¿No van ser los periódichs per ventura, los
primers que varen alzar lo coure contra las cé-
lebres escalas?
¡Vaya un humor lo dels gacetillers! Pero jo
ja'u veig: van las noticias tant escassas, que
no voldrian altra cosa, sino que tots los pas-
satjers que arriban de Tarragona 's rompessen
la crisma, ¿pera poderne fer gacetillas?

MADRIGAL.

A S. R.

N' es cabell d' àngel ton cabell joh ninal
y à ta boca divina
ni un pinyonet la guanya quan la mostras:
lò blanch de tas galtonas m' arrebata,
talment es la blancura de la nata,
y semblan tas orelas ricas ostras....
Ja véus no puch queixarme,
que si arribava nina ab tu à casarme
no podrian jamay faltarme *postres*.

L. r. C.

—¡Ay, ay! deya un noy: perquè 'l papá es
conde de A y 'l fill visconde de A? ¿No son
condes tots dos?

—No sigas tonto per Déu, responia 'l séu pare:
¿no sabs que quan duas casas tenen lo mateix
número, à fi de distingirlas s' hi posa la parau-
la *vis*? Donchs aquí, perque hi ha dos condes, l'
un es conde y l' altre *vis*-conde.

Van reunirse uns tinents
per determinats intents,
y 'l redactor de un diari
com de costum va posarhi
«hi havia entre 'ls assistents....»
Lo suelto se 'ls quedà al pap
y volent rómpreli 'l cap
digueren al Redactó:
tots som tinents mi senyó:
de *assistent* no n' hi hagué cap!

L. r. C.

Véus aquí un consol de tripas que 'ns dona
un periódich ministerial:

«Tot fa pressumi que si la forsa no alcansés
à terminar la campanya, ho conseguiria 'l *can-*
sanci y la necessitat.»

Aixó 'ns recorda lo quènto del torero bunyol
que no podia matar al toro:

—Deixal, home, deixal, l' hi deya un del
públich, que bè prou que 's morirà de vell.

En un poble de fora los carlins donan un
ball.

Un capitá s' acosta à una nena.
Es tant reguapo que al véure 'l aquesta, fuig
espuruguida, exclamant:

—¡Ay mare! qae aquest home 'm vol fuse-
llar!...

Figúrinse la cara que devia fer, sabent que
hi anava plé de galanteria à tréurela per ballar
una americana.

—¡Quin bó fá als dematins passejarse per la
Rambla de las flors! deya un jove. Aquellas to-
yas, aquella fragancia.... ¡ah! Res com la Ram-
bla de las flors un matí de Abril.

—Y de aquella olor de bacallá en remull que
m' en diu? l' hi preguntava un escéptich.

—¡Oh *senyor mio!* contestá un especulador
dels mes fins: la Rambla de las Flors es com
tot lo de Barcelona: la poesia y lo comers do-
nantse las mans.

NOMS ANTITETICHES.

¿Quina es la cosa que per dolenta y barata
que siga, ha de ser sempre cara y sempre bo-
na?—Lo *Car-bó*.

¿Y la montanya que per mes secularisada
que estiga tindrà sempre un *monju*?—*Monju-*
hich.

¿Y la iglesia que no será may vella ni dolen-
ta?—La *Bona-nova*.

¿Y 'l poble que per mes flors que tinga, farà
sempre mala olor?—Lo *Pul-act*

¿Y 'l poble que sembla que s'encanta mirant
la mar?—*Bada-l'ona*.

SONET.

Te vaig veure un matí, nineta hermosa
à la bora de un rech enjogassada,
y en ton virginal front veji grabada
la virtut com estrella lluminosa.

Negres tos ulls, ta cabellera rossa,
nas perfilat, figura modelada....
¡ay! dins mon cor vá encendre ta mirada
un volcá que la lava fins rebossa.

Imatge celestial, deitat divina
sense polvos de arrós, cintas ni llassos,
lo foch de ta mirada me fascina!..

Y puig ma voluntat à tú se inclina,
tendre angelet, reposa en los meus brassos....
—Pero ¿qué dich Déu mèu?... Fuig qu'ets *carlina!*

P. M.

Una noya desprecia à un jove que l'hi fá
l' ós.

—Arri, búsqinse 'n un'altra, que per mí
es una mica massa xato.

Y diu lo jove:

—Oh! si es no mes que per aixó, ja soch dig-
de de vosté, perque ab lo que acaba de dirme
'm deixa... ab un *pam de nas*.

CANTARELLAS.

Noya hermosa, noya hermosa
¡ay! quin dia vols casarte?...
Mira que 't passa l' edat
y lo que passa put à agre.

F. T. M.

Deya un sabi que l' amor
de sí mateix s' alimenta:
donchs ja que dius que m' estimas
deixa'm veure per hont menja.

P. y L.

No soch tonto; mes soch pobre
y ma promesa no 'm vol
perque igual que 'l caragol
tot lo que tinch ho duch sobre.

P. M.

Tu dius que com jo, ningú...
que de orgullós me la pinto,
¡oh! es que per casarme ab tú
tinch la carrera de *quinto*.

Un dia à la una 't veyá,
à las dugas m' escoltavas,
content à las tres somreya
y à las quatre m' enganyavas.

P. K.

Un home molt calma tè l' istil de respondre
sempre ab refrans.

A primers d' any, quan l' hi parlavan dels
fets polítichs, deya:—«Qui no vol sella, Déu l,
hi dona bast.»

Un dia un amich l' hi diu:
—D. Pancrassi: tè quatre duros per deixar-
me?

Y ell respon, girant qua:
—*Palabras nécias, oídos sordos.*

Portavan à un pillet à la presó, lligat com
un Cristo.

Pèl camí troba à una sèva tia:

—Ay! ay! noy, l' hi diu... y aixó? perquè t' han agafat?
 —Per una ensopegada.
 —Per una ensopegada?
 —Si, tia sí: aquests dos me corrian al darrera, hi ensopegat, hi caygut, y vel'hi aquí.

Un francès aná á una fonda y volent una truyta, no sabia com ferse entendre.
 Impacient l' hostaler, al veure que barbotejava mil paraules per ell ininteligibles, exclama:
 —¡Caramba!
 —C'est ça, digué 'l francès, donnez moi un caramba!

Hi havia un crítich teatral que las havia presas ab un actor, al qual atacava sistemáticamente, sense com vá ni com costa.
 Un dia feyan «Un drama nuevo», l' actor rayava en ell á una altura sublime: lo públich estava entusiasmado, y 'l teatro se'n venia á baix de aplausos.
 Lo crítich, aquell dia mateix havia escrit un article, dihent que aquell actor no seria bó may per res mes que per fer papers de partiquins.
 Pero, al sentir l' ovació, y arrastrat per l' entusiasme general, també 's posa á picar de mans.
 —Sembla que al últim també l' aplaudeix? l' hi preguntava un del costat.
 —No: no aplaudeixo.
 —Y donchs que fá?
 —Res, ab la ma esquerra, castigo á la dreta per haver escrit aquest dematí un article que no era veritat.

EPICRAMAS

Sentne lo violon lo tema hi hagué certa discussió, y á un que parlá sense tó l' hi digué un oyent ab flemma:
 —Molt bè ha tocat la qüestió!...
 L. T. C.

Sempre que feya preguntas á n'al meu promés Sevé sobre l' ofici que t' deya: —Negociant ab puntas.
 Com se las pinta de maco lo gran tuno no mentia, puix passava tot lo dia cullint puntas de tabaco.
 J. T. M.

Tant devota es la Claudina deya 'l seu marit Climent, que si la véus, ni un moment deixa may la mantellina.
 F. P.
 Vaig dir á en Paret ahir:
 —¿Qué t' fá dolor lo caixal?
 —No 'u sè 'm respon: are 'l metje m' ha dit que no 'm fá tant mal.
 L. T. C.

Diu que D.ª Concepció, senyora d' anys y estatura ne consen que 'l Xich Ventura l'hi tiri mes de una fló.
 D. Pau de aquest fet mormura y anyadeix: —Es un pecat que una dona á certa edat vulga fer la criatura.
 A. F. O.

SOLUCIONS

que corresponen á lo insertat en l' últim número de la Campana.
 1.ª PREGUNTA 1.ª—Un nas.
 2.ª Id. 2.ª—Un catre.

- 3.ª ANAGRAMA.—Cobra—Barco—Carbó—Corba—Cobar—Broca
- 4.ª FUGA DE VOCALS:
 Alf á la riba ha rebut un pillet que ha robat roba: que reu un cop de ribot qui un ribet de rabe roba
- 5.ª FUGA DE CONSONANTS:
 Los cotis blancs Don Ramon porta dos casas á fora s'ía: los botons tots d' or los compra y ab tot cap jorn pot sopa.
- 6.ª TORTURA CEREBRAL.—se 'l farà sortir no haventhi entrat, trassant ab un basó un circuit á son arredor.
- 7.ª PROBLEMA ARITMETICH.—Lo gran tenia 30 anys, lo mitjà 18 y lo petit 12.
- 8.ª XARADA 1.ª—Ca-ra-bas-só.
- 9.ª XARADA 2.ª—Car-me-sí.
- 10.ª ENDAVINALLA.—Ull.
- 10.ª GEROGLIFICH:
 Sargantana tréu lo cap que ton pare n' es penjat á las forcas de Mallorca estira las cordas.

Totas las solucions, las han endavinadas lo ciudatà Quehi-fas; totes menos las 2, 5 y 6, Un novici. menos las 5, 6 y 8, Diccioniari petit: menos las 4, 5 y 7, Trepitja-espinas: menos las 2, 4 y 5, Dos sibochs morts: menos las 2, 5, 7 y 11, Perico Matalassé: menos las 2, 5, 6 y 7, D. Mía y Nel: menos las 4, 5, 6 y 7, Desahogat: menos las 3, 4, 5 y 6, Patera: menos las 2, 4, 5 y 6, Manin: menos las 4, 5, 7 y 11, Fill de son pare: las 1, 2, 3, 8, 9 y 10, Nyea y Oncle y nebot: las 1, 3, 6, 8, 9 y 10, Pepa y Lola: las 1, 2, 6, 7, 8 y 9, Ana H.: las 3, 7, 8, 9, 10 y 11, Puig Tarola: las 1, 3, 8, 9, 10 y 11, F. T. M.: las 1, 2, 3, 4, 10 y 11, M. ab such: las 1, 7, 8, 10 y 11 Dos llepa-his: las 1, 7, 8, 9 y 10 D. Crispin y C.^a: las 1, 2, 8, 9 y 10 Ganxet: las 1, 2, 10 y 11 Pere Taps y Ratera Piera: las 1, 7, 9 y 10 Morfeo: las 4, 3, 8 y 10 Conxita B.: las 1, 3 y 10 Un poeta: tre y Q. Feu: las 1, 9 y 10 Dos fills de Catalunya y Cornet d'ordres: las 1, 10 y 11 Prussia Catalá y Ruch en P.: las 1, 8 y 10 Un pintayre: las 1 y 10 Los A. de Catalunya y Badinquet: las 10 y 11, Un plumero. y la 10 no mes, Espanyel francès y Sacer-ba.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciudatans Un novici, Pepa y Lola, Morfeo, Badinquet, Nirgelep, Sacer-ba, Dos tabacots y Dos parayguas foradats.
 Haurian de arreglarse las dels ciudatans Diccioniari Petit, Desahogat, Ganxet y S. de la Corribia.
 Ciudatans X. de ca. E. Dimonis. En los seus geroqlifichs hi ha de tot: uns los guardarem, altres á la panera.—Trepitja espinas. Aprofitarem combinació per anagrama.—Dos sibochs morts. Lo seu problema l' insertarem.—Perico Matalassé. Aprofitarem lo sonet.—Patera. Igual que 'l seu problema.—Ana H. Idem.—Dos llepa-his. No hi ha mes que un epigrama que pugui anar.—Dos fills de Catalunya. La seva pregunta és bé.—Ruch en P. Igual que la seva.—J. C. Insertarem algun epigrama.—D. Batmau. Mirarem si ab mitjas solas y talons podra anar lo que ns envia.—B. M. y M. Ja hem fet lo que hem pogut. lo quanto bè.—Laus tibi Crispis. A més de lo insertat hi anirà una cantarella.—Ordep Lojup. Un epigrama bè: l' altre j' l' hauré vist en prosa.—Dos baliga-balagas tarrasenchs. De lo molt alguna cosa 's picossarà.—Ciudatans Puig Tarola, M. ab such, D. Crispin y C.^a, T. de la Fortuna, Un poeta, Q. Feu, Cornet d'ordres, Prussia catalá, Un Pintayre, Armadors de Catalunya, Espanyel francès, Dos autidinosmopoliterapichs, Núvi de la Leonor, Tarit Tarol, Eugenia pajesos, Soinev Jinjo, Palatera, Espinas de P., Dos bessons, Un expósit, M. ab such, Mort de fam,

SALT DEL CABALL.

nas	an	xan	sent	fi	la	an	tots
64
ta	ta	cant	y	xe	tre	sons,	de
.....
ri	ze	qua	bli	pre	fer	n'hi	ri
.....
tre	ri	ta	en	en	ba	Si	pre
.....
con	sas	dot	se	lla	ca	sen	tro
.....
an	si	ze	tors	lins	tos	se'n	si
.....
dot	los	di	tas	quan	gués	per	nas,
.....
men	to	ons	car	lec	ple	lla	po
.....

GEROGLIFICH.

- Mineral
- Vegetal son 100 3000 IORS
- Animal
- Espanya
- Portugal
- Inglaterra
- AQUELL.

Federich Sisort, Antoret de lo Figue, Apronent de P., Badinquet, Dos parayguas foradats y S. de la Corribia. Carabassa: pero com que son molts partéixinsela y no 'ls no tocará gayre.
 —Dos parents de lluny. Per mor de Déu no s' enfadin.—Manini. No tesim temps ni espay per donar explicacions: una de las preguntas está bé.—Nyea. Una miqueta de calma que hi ha mes dias que llangorissos.—J. E. Insertarem lo problema.
 —March Bell y Traxuc. Vostes des nos enviau una mateixa endavinalla: arreglínse: lo demés no fila.—Gaieta. Una miqueta de calma.—Vicentó. Insertarem a guna cosa.—Reontra etc. Gracias per l' avis.—Loca Solta. Tot lo rebut que 'ns agrada ho guardém y no hi ha necessitat de repetirho.—Manxaire. Com se tracta de amichs mes nos estimém darlos l' avis de paraula.—E. Babutxas. Hi anira l' epigrama.—A. F. O. Y 'l seu salt del caball y sos epigramas també.—Llambrochs. Lo mateix que 'l geroqlifich h' séu: lo demés no.—Breu. La seva composició es molt bonica.—Pepa y Lola. Lo mateix que l' epigrama de vostés: la composició peca de trivial.—Morfeo. Mirarem d' insertar lo que 'ns envia.—Diccioniari Petit. Passarem lo geroqlifich al dituxant, lo demés no fila.—Desahogat. No poden aprofitarse mes que las preguntas.

PREGUNTAS.

- 1.º ¿Qu'és lo que no pot pendre's sino quan se t'è?
- 2.ª Y qui es que al pendre á n'ell nos prén á nosaltres.

DESAHOGAT.

ANAGRAMA.

Un hermos gerro de tot me vá tot un gran pillet: y de tot tenia un pot que 'l deixá escurat y net.
 De tot estant un moment prop de llana estarás plè.
 Cinch lletras tant solzament lector l' anagrama té.

POGA SOLTA.

FUGA DE VOCALS.

F. r. t. e. p. d. e. p. n. a. e. p.
 d. n. m. n. e. s. J. s. p.
 J. M. P. SABADELLENCH.

FUGA DE CONSONANTS.

.o.a .a.a.a
 .o .a.a.a.a.
 CÒMICH DE HORTA.

CALCUL ARITMETICH.

Preguntant á un matemátich quina edat tenia, contestá:—Si tingues dos anys menos dels que tinch, ne tindria 13 y un ters y un quart de los que tinch. ¿Quants ne tenia en realita?
 D. CRISPIN Y C.^a

XARADA

I.
 Un trovador venerable y mestre en lo Gay saber, es tant l'estro y entusiasme ab que 's dedica á n'al vers, que pren la seva tres-una y cap prima-dos perdent recita polidas trovas celebrant ab interés y ab doble hu y dolsa cadencia proesas de un hu-dos-tres.

UN ESPANYOL.

II.
 Es molt tot y dos-tres-quarta en dos-quatre, puix se sab que hu-dos-terça molt de cap, quan dos-tercera ab la Marta.

RALIP.

ENDAVINALLA.

No só persona y tinch péus, y no só bestia tampoch: amiga de donas soch, cada dia prou que 'm véus: tinch boca y no puch parlar lo meu nom may es sansé, ¡Vaja que tant te diré que al ultim t'ho diré clar.

BADINGUET.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAULFO, 14.
 Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.